

אביבה ברושי / שלושה שירים

* * *

לפצמים, אדם מתעורר בליקה
ושואל את עצמו שאלות:
לפצמים, הצץ שממול שולח צנף כמו אצבע צרידה
ודופק בזוגית —
הזוגית צשויה מפלדה.
וקר...

הגשם בחוץ מטיף טפותיו בגניחה:
או רק מחשבותיו הן,
דולפות בתשיכה אל הכר?
ומביט האדם מסביב לו, והחדר צצוב ורע
ונוקבה את בשרו עד אימה המטה הריקה, הנזה,
ואיננו קם ומילל ומנפץ הפלדה ושובר אצבעו של הצץ
ואיננו משליך רהיטיו, לא נושך את בשרו בשניו,
לא צוצק.

הוא שוכב במטה
ומשעין את לחיו אל הכר, האדם
ונאנח אל עצמו
ושומק ונרדם.

כָּרְחוּב

איש זָר

צָבֵר

צָבֵר וְסוּר.

צֵל הַלְחִי — שוּמָה

מִבְּהֶקֶת חוּמָה

וְנִגְיִבָה יִרְקָה לְצוּנָאר.

יְדָעִתִּי.

גְּזוּר.

אֶהְבֵּתִי אִישׁ זָר.

הִלְכֵתִי מִשֵּׁם בְּצַעַד אִיתָן

לְמִשְׁרָד.

וְאוּלֵי לִירְקָן.

אִישׁ לֹא שָׁאֵל „לֹאן“?

הִלְכֵתִי בְּצַעַד בְּטוּחַ וְטוּב

כְּמוֹ שֶׁהוֹלְכִים כְּרְחוּב.

אִישׁ זָר

צָבֵר

צָבֵר וְלֹא סוּר.

יְדַחֵתִי,

נִגְנֹר

שְׂגוּפִי לֹא יִרְפֹּד

וּרְגְלֵי לֹא תִמְצֹד

כְּשִׁפְנֵיתִי מִשָּׁם בְּצַעַד אֵיתָן

לְמִשְׁרָד.

* * *

בַּחוּץ, זָרְחָה הַשָּׁמֶשׁ:

הָרַבָּה בְּרַגְלֵי בְּהִירוֹת צָחֲקוּ אֶל הַחֹל הַלְבָן-

וְאֲנִי בְּסֻדְרִי,

הִדְלַקְתִּי נֵר בְּגִפְרוֹר

לְחַפֵּשׂ אֶת סִכַּת הָרֹאשׁ הַקְּטָנָה

אֲשֶׁר נִפְלָה מִשָּׁרְרִי.

(שָׁרְרִי נֹפֵל צֶל צִינֵי כְּשֶׁאֵין בּוֹ סִכָּה).

בַּחוּץ הָיָה יוֹם, הָיָה כֵּיף:

וְאֲנִי בְּסֻדְרִי,

הִדְלַקְתִּי אֶת תְּנוּרַת הַנֶּפֶט הַמְּצֵלָה צָשָׁן

לְחַמֵּם אֶת גְּרִבֵי שְׂרָטְבוֹ

בְּשִׁלּוּלֵי הַגָּשְׁמִים שֶׁל אֲשֶׁמְקֹד.